

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 33

гр. гр. София, 07.02.2022 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, Ш-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ**, в закрито заседание на седми февруари през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Г. Илиева

Членове: Даниела Б. Врачева
Аделина Иванова

като разгледа докладваното от Румяна Г. Илиева Въззивно частно
наказателно дело № 20221010600025 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 341, ал. 2, вр. чл. 249, ал. 3, предложение
първо, вр. чл. 248, ал. 1, т. 3 и т. 6 НПК.

Образувано е по протест на СП срещу протоколно определение от
09.12.2021 г. по нохд № 249/21 г. СНС. С посочения по-горе съдебен акт е
прекратено съдебното производство и делото е върнато на СП за
отстраняване на допуснати на досъдебното производство съществени
нарушения на процесуални правила. Потвърдени са изпълняваните по
отношение на подсъдимите К. В. Ж., П. С. Б., Н. Г. М., В. В. К. мерки за
неотклонение „Гаранция в пари“ в размер съответно на 100 хил. лв., 800 хил.
лв., 200 хил. лв., 2 хил. лв. и мярката за нетклонение „Подписка“ спрямо
подс. И. Б. Х.. Намален е от 1 милион лева на 800 хил. лева размерът на
прилаганата по отношение на подс. А. С. Б. мярка за неотклонение „Гаранция
в пари“. Отменена е мярката за процесуална принуда „Забрана за напускане
пределите на Република България“, прилагана по отношение на подс. К. В.
Ж..

В протеста са формулирани и обосновани доводи за
незаконосъобразност на първоинстанционния съдебен акт в частта, в която е
прекратено съдебното производство и делото е върнато на СП за
отстраняване на допуснати на досъдебното производство съществени
нарушения на процесуални правила, в частта, в която е изменена, като е
намалена от 1 милион лева на 800 хиляди лева мярката за неотклонение
„Гаранция в пари“ по отношение на подс. А. С. Б., така както и в частта, в
която е отменена мярката за процесуална принуда „Забрана за напускане
пределите на Република България“, прилагана по отношение на подс. К. В.

Ж..

Изразява несъгласие с изводите на съда за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при изготвяне на обвинителния акт, които ограничават правото на защита на обвиняемите Ж., М., К.. Счита, че в обстоятелствената част на обвинителния акт достатъчно конкретно са описани деянията със съставомерните признаци на престъпните състави и подсъдимите не са в невъзможност да упражнят в пълнота правото си на защита. Описано е, от страница 65 до страница 171 от обвинителния акт, че всяко едно от деянията е резултат на дадени указания на кои места да се транспортира отпадъкът и оказано съдействие от подс. Ж. по отношение на подс. К..

Липсата на отделно описание в обстоятелствената част на обвинителния акт на едно от деянията на подс. К. по чл. 353в, вр. чл. 26, ал. 1 НК за извършен, на 13.05.2017 г., транспорт на опасни отпадъци с тонаж 2 240 тона, преценява за допуснат „технически пропуск“ и „неточност“, тъй като на страница 155 от обвинителния акт, при правната квалификация на престъпната дейтелност на подс. К., е включено и това деяние. По този начин обвиняемите Ж. и К. имат възможност да се бранят за цялостния престъпен резултат на продължаваното престъпление, включващ и деянието на 13.05.2017 г. по пункт № 38 от обвинението.

Сочи, че от страница 184 до страница 217 от обвинителния акт е налична фактология за всяко едно от 34-те еднотипни деяния, за които св. Е. е бил умишлено склонен от обв. М., последващото им съвместно престъпно поведение, разкриващи общия пряк умисъл за извършване на престъплението по чл. 353в от НК.

Подчертава, че обвинителният акт отговаря на изискванията на чл. 246 НПК, тъй като е налице единство между съдържанието на обвинението, повдигнато на досъдебната фаза и диспозитива на внесенния обвинителен акт, детайлно и в нужния обем са отразени всички елементи на престъпленията в обстоятелствената част на обвинителния акт, поради което обвинението не е неясно, до степен обективно да затруднява защитата по него. Предлага отмяна, на основание чл. 249, ал. 3 НПК, на определението за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора.

Счита, че с оглед данните за личността на подс. Ж. в контекста на повдигнатите му обвинения за две престъпления, едното от които осъществено при условията на чл. 26, ал. 1 НК, не са налице основания за отмяна на мярката за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България“. Намира за реална опасността подс. Ж. да се укрие извън пределите на страната предвид факта, че съдебното производство не е започнало, предстоят разпити на 207 свидетели и 28 вещи лица, интересите на правосъдието са насочени към гарантиране нормалния и безпрепятствен ход на съдебното производство. Предлага отмяна на определението на СНС в тази част.

Намира, че не са налице никакви новонастъпили обстоятелства от 05.07.2021 г., момента на определяне на мярката за неотклонение „Гаранция в пари“ в размер на 1 милион лева по отношение на подс. А.Б.. Същата е адекватна по вид и размер на етапа на наказателното производство, характера и тежестта на повдигнатите му обвинения за тежки умишлени престъпления. Предлага отмяна на определението на СНС и в тази част.

Определението на СНС, в потвърдителната му част по отношение на подсъдимите К.Ж., П.Б., Н.М., В.К., И.Х., като правилно и законосъобразно, предлага да бъде потвърдено.

В срока по чл. 342, ал. 1 НПК, приложим по силата на препращащата норма на разпоредбата на чл. 249, ал. 3, изр. първо НПК, определението на СНС е обжалвано от адв. И. Л., като защитник на подс. П. С. Б.. Формулира довод за липса на мотиви на съдебния акт поради необсъждане доводите на защитата за допуснати отстраними съществени нарушения на процесуални правила при изготвянето на обвинителния акт в частта за подс. П.Б., довели до накърняване на правото му на защита. Навежда оплакване за липса на мотиви на съдебния акт в частта относно мярката за неотклонение на този подсъдим и необосноваване на необходимостта от изключително завишения размер от 800 хиляди лева на гаранцията в пари, неспазване на изискването за индивидуализация и преценка на налаганите ограничения спрямо всеки обвиняем. Релевира довод за неналичие на опасност подс. П.Б. да се укрие или да извърши престъпление. Същият има постоянен адрес, чисто съдебно минало, три непълнолетни деца и възрастни родители, повече от 1 година и 7 месеца е имал перфектно процесуално поведение. Тежестта на престъплението за участие в ОПГ, която вече не съществува, сама по себе си не обосновава вземане на мярка за неотклонение. Намира, че не са налице никакви фактически предпоставки за продължаване съществуването на каквато и да е мярка за неотклонение по отношение на подс. П.Б.. Подчертава, че размерът на паричната гаранция е явно несъответен на фактите, от значение за определяне на мярката за неотклонение, тъй като по делото не е налице обосноваване предположение за извършено от подс. П.Б. престъпление, липсват мотиви за определяне размер на гаранцията от 800 хиляди лева. Моли за уважаване на жалбата и отмяна на определението в атакуваните му части.

Въззивното производство е образувано и по частна жалба на адв. М.Я., като защитник на подс. Н. Г. М.. Поддържа довод за незаконосъобразност на определението в частта, в която е потвърдена мярката за неотклонение на подс. М. „Гаранция в пари“ в размер на 200 хиляди лева. Намира така определения размер за завишен, тъй като не отговаря на имотното състояние на обвиняемия, който не притежава собствени недвижими имоти, има задължения към кредитори в размер на над 100 хиляди лева, търговското му дружество „Р. К.“ **** не осъществява дейност от 2020 г. Моли за изменение в по-лека на мярката за неотклонение „Гаранция в пари“ или намаляване размера на същата.

Възражение срещу постъпилия частен протест прави адв. Д. Б., като защитник на подс. В. В. К.. Излага довод за неоснователност на протеста, тъй като в обвинителния акт не са посочени точните действия на подбудителя и помагач К.Ж., както и на извършителя В.К., което е липса на обвинение. Изразява несъгласие с многократно провежданите на досъдебното производство разпити на подс. К. за едни и същи обстоятелства, тъй като не се е съгласил да сключи споразумение с прокуратурата и да „свидетелства“ срещу братя Б.и. Подчертава отказа на органите на ДП да търсят обективната истина като проведат процесуални действия, които да докажат липсата на съпричастност на подс. К. към твърдяните деяния, инсцениране на данъчни проверки, брутално стопиране на законен бизнес.

СП, след изпълнение на процедурата по чл. 342, ал. 2 НПК, не прави възражение срещу постъпилите частни жалби.

АСНС преценява частния протест и частните жалби за допустими, като подадени в преклузивния срок по чл. 249, ал. 3, вр. чл. 342, ал. 1 НПК, от активно легитимирани страни и срещу акт, подлежащ на въззивен контрол.

След като се запозна с наведените в частния протест и в частните жалби доводи и доказателствата по делото и като извърши проверка служебно и изцяло на правилността на атакуваното определение, АСНС преценява частния протест и частната жалба на адв. М.Я., като защитник на подс. Н.М., за неоснователни, поради което следва да бъдат оставени без уважение. Намира основателност на частната жалба на адв. И. Л., като защитник на подс. П.Б., поради което обжалваното определение, в частта, в която е потвърдена изпълняваната по отношение на този подсъдим мярка за неотклонение „Гаранция в пари“ в размер на 800 хиляди лева следва да бъде отменено и вместо това бъде изменен, като се намали от 800 хиляди лева на 400 хиляди лева, размерът на изпълняваната по отношение на подс. П.Б. мярка за неотклонение „Гаранция в пари“. Съображенията за това са следните:

Въззивният съд споделя, като законосъобразен, крайния извод на СНС за допуснати от прокурора, в стадия „Действия на прокурора след завършване на разследването“, при съставянето на обвинителния акт, съществени отстраними нарушения на процесуални правила по смисъла на чл. 249, ал. 4, т. 1 НПК, довели до накърняване правото на защита на подсъдимите К. В. Ж., В. В. К., Н. Г. М., макар и не по съображения, идентични изцяло, с формираните такива от първостепенния съд.

При правилно тълкуване и прилагане на процесуалния закон и задължителните указания на върховната съдебна инстанция по наказателни дела, изпълнени в ТР № 2/2002 г. ОСНС на ВКС, е констатацията на СНС за липса, в процесуалния документ, инициращ съдебното производство, на фактически твърдения за всички съставомерни признаци на инкримнираните престъпления и участието на подсъдимите Ж., К., М. в тях.

От доказателствата по делото се установява, че подс. К. В. Ж. е

предаден на съд с обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, предл. 2 и 4, т. 1, вр. ал. 1 НК и за престъпление по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 НК, вр. чл. 26, ал. 1, твърдяно за осъществено с 71 отделни деяния.

Подс. Н. Г. М. е предаден на съд с обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, предл. 2 и 4, т. 2, вр. ал. 2 НК, за престъпление по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1 НК, твърдяно за осъществено с 34 отделни деяния, за престъпление по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 НК, за престъпление по чл. 311, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1 НК, осъществено с 34 отделни деяния, за престъпление по чл. 311, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 НК.

Наказателната отговорност на подс. В. В. К. е ангажирана за престъпления по чл. 321, ал. 3, предл. 2 и 4, т. 2, вр. ал. 2 НК, по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК, твърдяно за осъществено с 71 отделни деяния, по чл. 311, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, твърдяно за осъществено чрез 20 отделни деяния.

Внимателният прочит на обвинителния акт доведе настоящия състав, така както правилно е приела и предходната съдебна инстанция, до изводи за неналичие, в обстоятелствената част на прокурорския акт, на факти, конкретизиращи съучастническата дейност на всеки от подсъдимите К.Ж. /като подбудител и помагач/ и В.К. /като извършител/ в продължаваната престъпна дейност по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК.

В обстоятелствената част на обвинителния акт, на стр. 66 – 90, общо, а не конкретно по време и място за всяко едно от деянията, включени в продължаваното престъпление, са описани действията на подс. Ж /заместник-министър на МОСВ, с правомощия по непосредствено ръководство и контрол върху дейността на Регионалните инспекции по околната среда и водите/, с които той обективно е улеснил и благоприятствал изпълнението от подс. К. на обсъжданото престъпление, а именно:

- съдействие за издаване, от Директора на РИОСВ – София, на 20.08.2015 г., на Разрешение на управляваното от подс. К. търговско дружество „Г. Р.“ **** за оползотворяване на отпадъци, изменено и допълнено с Решение от 05.02.2016 г.;
- намиране на дружества /“К. М.“ ** – П., „Т. Г. Б.“ *** – Т., „П. Б.“ *** – Т., „Е.С.“ ** – Т., „Е.Б.“, **/, които генерират производствени отпадъци, включително и опасни такива;
- оказване на психически натиск върху Директора на РИОСВ – Ш., св. Т. Д., да разпорежи извършването на проверки на търговските дружества „Т. Г. Б.“ *** – Т., „П. Б.“ *** – Т., „Е.С.“ ** – Т., с цел принуждаването им да сключат възмездни договори за приемане и оползотворяване на тези отпадъци с управляваното от подс. К. търговско дружество „Г. Р.“ ****;
- заплахи за уволнение на Директора на РИОСВ – Ш., св. Т. Д., при отказ да изпълни разпореденото му от подс. Ж. и последващо назначаване на

поста на „доверен човек“ на подс. Ж. – св. Е. Ш. /л. 67/;

- даване на препоръки и гарантиране пред съответните дружества, че подс. К. разполага със съоръжения за третиране на опасни отпадъци /л. 77/;
- указване на подс. К. от къде да бъдат натоварени и разтоварени взетите опасни отпадъци /л. 70, л. 72, л. 73/, в отклонение от договорните задължения – до с. 3. н., общ. К., обл. Ш., вместо до наетата от подс. К., като управител на „Г. Р.“ ****, площадка в гр. С., район К., а след запълване на халетата на площадката в район К., при изпълнение на договора с „Е. Б.“ ** и с „М. Р.“ ***, да бъдат изхвърлени и затрупани със земна маса с местността „Ж.“, с. Р., общ. Ч. б., обл. П., в местност „Л.“ в гр. Ч. б., обл. П., както и в землището на гр. З., обл. С. /л. 75, л. 86, л. 88/;
- сключване, по инициатива на подс. Ж., на граждански договор за текущо финансово-счетоводно консултиране между подс. К., като управител на „Г. Р.“ **** и съпругата на подс. Ж. – С. Ж.а /л. 90/.

Въззиваната съдебна инстанция намира, че така наведените подробни фактически твърдения /с изключение на обвиненията по пунктове 38 и 69, което опущение, като засягащо съставомерни признаци на две от деянията, включени в продължаваното престъпление, не може да се оцени като технически пропуск/ за инкриминираната престъпна дейност на подс. Ж. и подс. К. следва да бъдат индивидуализирани по време, по място на извършване, съобразно конкретно предявената форма на умишлено задружно участие във всяко от 71 деяния, включени в състава на продължаваното престъпление по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, каквото е изискването на чл. 246, ал. 2 НПК и в каквато насока е заключението на предходната съдебна инстанция. Това е така, защото отговорността на всеки от съучастниците в усложнената престъпна дейност зависи от характера и степента на неговото участие /чл. 21, ал. 1 НК/, от личния му обективен принос. Процесуално задължение на държавния обвинител е да изложи фактите, относими към конкретно проявеното поведение в съучастническата дейност на всеки един от съучастниците, индивидуализирано по време и място на осъществяване, което не е сторено.

Наред с това АСНС констатира, че в обстоятелствената част на обвинителния акт е налице пълна липса на надлежни фактически констатации относно претендираната форма на интелектуално участие на подс. Ж. в престъплението по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК – твърдяна за осъществена подбудителска дейност по смисъла на чл. 20, ал. 3 НК спрямо подс. К.. Преценява, че обвинителният титул, за да очертае валидно предмета на доказване в съдебното производство, следва да съдържа фактически констатации за конкретни по време и място действия на подс. Ж. по евентуално упражненото мотивационно въздействие, умишлено склоняване, предизвикване формирането на решение у подбудения - подс. К., желано и целено от подбудителя, за извършване на престъплението - да управлява опасни отпадъци не по установения, в чл. 8, ал. 2, т. 1 и чл. 30, ал. 1 от Закона

за управление на отпадъците, ред.

Поддържаният в частния протест довод за незаконосъобразност на атакуваното определение, тъй като в обстоятелствената част на обвинителния акт достатъчно конкретно са описани деянията със съставомерните признаци на престъпните състави и подсъдимите не са в невъзможност да упражнят в пълнота правото си на защита, като неоснователен, е несподеляем.

Описание на деянията от 25.04.2016 г., пункт 1 и пункт 2 от обвинението по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и 4, вр. чл. 26, ал. 1 НК на подс. Ж., се съдържа на л. 68 от обвинителния акт, поради което лишен от основание е упрекът на СНС в този смисъл.

Лишен от основание е поддържаният в протеста довод за незаконосъобразност на атакуваното определение в частта за допуснато процесуално нарушение, изразяващо се в липса на фактология за всяко едно от деянията, включени в продължаваното престъпление по чл. 353 в НК на подс. Н.М..

АСНС намира, че фактически данни за дейността на подс. М., подведена под посочената по-горе материално-правна наказателна норма, са съдържими както в специално обособения раздел на обвинителния акт /л. 184-л. 217/, така също и при описание на предварителната престъпна дейност на претендираната за съществувала престъпна структура /л. 20-л. 24/. Тези фактически данни обаче не са индивидуализирани по време и място на извършване на всяко едно от вменените 34 деяния на продължаваното престъпление по чл. 353, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и 4, вр. чл. 26, ал. 1 НК.

На второ място, наличната фактология, макар и не конкретизирана за всяко от деянията на продължаваното престъпление, е относима само за една от предявените на подс. М. форми на съучастие в престъплението – помагачество по чл. 20, ал. 4 НК.

Държавните обвинители подробно са описали действията на този подсъдим по оказване на съдействие на св. Е. /по отношение на когото делото е решено с споразумение/ да регистрира на свое име **** „Т. е.“, по намиране на площадка за складиране на отпадъци в землището на гр. Л., обл. М. и сключване на договор за наем, по изготвяне на необходимите документи за издаване от РИОСВ – Монтана на разрешение за извършване на дейности по третиране на отпадъци, по сключване на договор с „М. Р.“ *** за оползотворяване на отпадъци, включително и такива, съдържащи опасни вещества, по провеждане от подс. М. на срещи с Директора на РИОСВ, Монтана, за да не осъществи контролна дейност относно неизвършено третиране на опасните отпадъци от „М. Р.“ ***, по обещаване заплащане на св. Е. за дейността на търговското дружество по привидно третиране на опасните отпадъци. Така наведените обвинители факти установяват съставомерно поведение на подс. М. по улесняване, стимулиране, благоприятстване на извършителя – св. Е., да извърши престъпното деяние.

Настоящият съдебен състав не установи наличие на надлежни констатации от фактическа страна, за така индивидуализираните 34 самостоятелни деяния на продължаваното престъпление /соченото мотивационното въздействие и увещаване, чрез обещание за получаване на съответно заплащане – л. 13, осъществено през м. февруари 2017 г., е извън инкриминирания период 01.02.2018 г. – 19.04.2018 г./, които да разкриват прояви на подс. М., с които да е инициирал, умишлено да е предизвикал у св. Е. вземането на решение да извърши престъпление против народното здраве и околна среда по управление на опасни отпадъци в отклонение на законоустановения ред, за което преди това той не е имал решение. При това, във всеки отделен случай, за всяко едно от деянията, изпълващи продължаваната престъпна дейност, следва да се формулира с какво действие /тъй като тази форма на съучастие може да се прояви само чрез действие/, по какъв начин, който има и конкретно фактическо проявление, подс. М. е довел до възникване на умишъла у св. Е. за извършване на престъплението.

На трето място, АСНС намира основателност на релевираното в частната жалба на адв. И. Л., като защитник на подс. П.Б., оплакване за допуснато процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви, тъй като първостепенната съдебна инстанция не е дала дължимия отговор на доводите на защитата за неяснота в тезата на прокуратурата, произтичаща от липса на конкретни фактологически твърдения за претендираното за осъществено от този подсъдим престъпление, с което се препятства правната му защита.

От доказателствата по делото се установява, че подс. П.Б. е предаден на съд с обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, предл. 2 и 4, т. 2, вр. ал. 2 НК, затова защото, за времето от месец март 2016 г. до 28.05.2020 г., на територията на Р България /областите София, Плевен, Монтана, Шумен/, като длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „Б“ НК, участвал в организирана престъпна група, ръководена от К.В.Ж. и А. С. Б. и с участници: В. В. К., В. Ц. Б., Г. П. С., Н. Г. М., А. Р. Е., създадена с цел извършване на престъпления по чл. 282, чл. 311, чл. 353б, чл. 353в, чл. 353г НК, с користна цел и в нея участват длъжностни лица.

Неоснователен е защитният довод за липса в обвинителния акт на факти, без конкретизация на време, място, начин на извършване, които да установяват съставомерно поведение на този подсъдим.

Въззивната съдебна инстанция преценява, че в прокурорския акт ясно и безпротиворечиво са наведени конкретни фактически обстоятелства, изпълващи съставомерните признаци на приписаното на подс. П.Б. престъпление. Държавният обвинител е посочил действията на подс. П.Б. по съвместно обсъждане с подс. А.Б. и вземане на решение да приемат, с цел по-голяма печалба, предложението на подс. Ж. и да предоставят отпадъците от дейността на дружествата от групата „М.“ на управляваното от подс. К. **** „Г. Р.“, за което знаели, че не разполага с необходимите инсталации и

съоръжения за третиране на отпадъци, вземане на решение, съвместно с подс. А. Б., в началото на 2017 г., да включат в престъпната дейност и подс. М. /л. 11/, да финансират дейността на новоучреденото „Т. Е.“ ****, собственост на св. Е., запознаване на 04.04.2017 г. и с другия участник в престъпната структура – св. Е. /л. 13, л. 20/, заплащане на св. Е. и на подс. М. суми в размер на 120 хил. лв. за превозените от „М. Р.“ **** до площадката на „Т. Е.“ **** в землището на гр. Ло. опасни отпадъци, въпреки липсата на машини, съоръжения и инсталации за третирането им /л. 22/, оказване на съдействие за сключване на 01.10.2018 г. договор между „Ф. П.“ **** и „V.“ ***, Р. И., за трансграничен превоз на 9 хиляди тона отпадъци от Република Италия за Република България /л. 43/, поставяне във връзка, с цел разширяване дейността на ОПГ, на подс. М. и управителя на „Б.“ – гр. П. – св. Ж., през м. 02.2019 г. /л. 45/.

Ето защо, АСНС отхвърли, като неоснователен, довода на защитата за процесуално нарушение при изготвяне на обвинителния акт, произтичащо от неяснота на обвинителното твърдение за участие на подс. П.Б. в инкриминираната престъпна структура, поставила си за цел извършване на широк спектър престъпления – по служба, документни такива, както и против народното здраве и против околната среда. Заклучава, че при съставянето на обвинителния акт прокурорът е съблюдавал в пълен обем изискванията, очертани в разпоредбата на чл. 246, ал. 2 НПК да посочи, в неговата обстоятелствена част, времето, мястото и начина на извършване на престъпленията. Чрез този подход в достатъчна степен подробно е индивидуализирал претендираната за осъществена от подс. П.Б. престъпна дейност и не е възпрепятствал правото му да организира адекватна, пълноценна и ефективна защита в съдебната фаза на наказателното производство.

Въззивната съдебна инстанция намира основателност на защитното оплакване за немотивираност на първоинстанционния акт в частта относно мярката за процесуална принуда на подсъдимия П.Б..

СНС, при произнасяне по очертания в разпоредбата на чл. 248, ал. 1, т. 6 НПК въпрос, е формирал общи за всички подсъдими – К.Ж., В.К., Н.М., П.Б., И.Х. правни доводи, че изпълняваните мерки за неотклонение „са процесуално адекватни по вид и размер, тъй като съответстват на всички обстоятелства, предвидени в чл. 56, ал. 3 НПК – при налично обосновано предположение за съпричастност към вменената с обвинителния акт престъпна дейност, при съобразяване на обхвата на обвиненията им, фактически и правни специфики и риск от извършване на друго престъпление при всеки един от тях“.

Доколкото по отношение на всеки от посочените подсъдими се изпълнява мярка за неотклонение, несвързана с ограничаване свободата на придвижване /подписка, парична гаранция в различни размери/, изпълнението на процесуалното изискване на чл. 34 НПК за мотивиране на съдебния акт

предполага формиране на правни съображения поотделно за всеки от тях, което СНС не е сторил. Определението в частта относно мерките за неотклонение е атакувано само по отношение на подс. А.Б., подс. П.Б. и подс. Н.М., което определя и обхвата на въззивния съдебен контрол.

Подс. А.Б. е предаден на съд с обвинение за твърдени за извършени две тежки умишлени престъпления от общ характер, засягащи различен кръг правно защитени обществени отношения /против реда и общественото спокойствие, против данъчната система/, а именно: по чл. 321, ал. 3, т. 1, вр. ал. 1 НК и по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1 т. 2, т.6, г. 7, вр. чл. 26, ал. 1 НК.

Наказателната отговорност на подс. Н.М. е ангажирана с обвинения за извършени пет умишлени престъпления: по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 НК; по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и 4 НК; по чл. 353в, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и 4 НК; по чл. 311, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и 4 НК, които накърняват установения правов ред и обществено спокойствие, обществените отношения по опазване на народното здраве и околната среда, както и тези, свързани с вярното документиране.

Подс. П.Б. е предаден на съд с обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 НК.

Въззивният съд намира, както правилно е заключил и СНС, че от приобщените на досъдебната фаза доказателства може да се изгради извод за обосновано предположение относно авторството на подс. А.Б., подс. П.Б. и подс. Н.М. в претендираната от държавното обвинение за осъществена престъпна дейност. Въззивната съдебна инстанция подчертава, че тази констатация е постановена при съблюдаване на презумпцията за невиновност, поради което не се ангажира с оценка на въпросите, очертани в чл. 301, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, произнасяне досежно които се дължи при решаване на делото по същество и произнасяне по обосноваността на наказателното обвинение.

На следващо място, АСНС преценява, че е налице основание по чл. 57 НПК – опасност от извършване на престъпление от всеки от посочените подсъдими, като предпоставка за продължаване действието на мярка за неотклонение от оспорения вид /чл. 56, ал. 1 НПК/. Наред с това достига до извод, че тази релевантна опасност е реална, а не хипотетична, независимо от чистото съдебно минало и добро процесуално поведение на подсъдимите.

При преценка на интензитета на риска от извършване на престъпление АСНС подложи на анализ спецификите на претендираната за осъществена усложнена престъпна дейност на всеки един от подсъдимите - 5 престъпни деяния в условията на реална съвкупност, твърдени за осъществени от подс. М., 2 престъпни деяния в условията на реална съвкупност, вменени на подс. А.Б., 1 тежко умишлено престъпление, претендирано по отношение на подс. П.Б., което обуславя извод за различна степен на интензитет на така обсъжданата опасност.

При индивидуализиране на оспорената процесуална принуда въззивният съд извърши внимателна оценка на комплекса от обстоятелства, очертани в

разпоредбата на чл. 56, ал. 3 НПК – степента на обществена опасност на престъпленията, доказателствата срещу всеки един от тримата подсъдими, действието на други мерки за процесуална принуда, а така също семейно положение и всички налични данни за личността им.

Намира, че правилно СНС е редуцирал от 1 милион лева на 800 хил. лева размера на „Гаранцията в пари“, прилагана по отношение на подс. А.Б., като е обосновал решението си с продължаване действието спрямо този подсъдим и на обезпечителни мерки по чл. 72 НПК, насочени върху неговото движимо, недвижимо имущество, дружествени дялове и банкови сметки.

Доводите, формулирани в протеста, че след като на 05.07.2021 г. СНС е изменил от 2 милиона лева на 1 милион лева размера на гаранцията на подс. А.Б., взел е предвид всички относими обстоятелства и не са налице никакви новонастъпили обстоятелства, определението на първостепенния съд в тази част е незаконосъобразно, като неоснователни, въззивният съд отхвърли. Това е така, защото въпросът за законосъобразността на процесуалната принуда може да се поставя по всяко време на съдебното производство, съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 1 НПК. Съгласно устойчивата практика на ЕСПЧ, периодът на действие на всяка мярка за процесуална принуда, в неговата цялост, винаги съставлява релевантно обстоятелство, което подлежи на обсъждане и преценка в производството по съдебен контрол за законосъобразност, обстоятелство, правилно отчетено от първостепенния съд.

Възражението за прекомерен размер на гаранцията от 200 хиляди лева, изпълнявана по отношение на подс. М., като несъответен на актуалното му имуществено му положение предвид предприето през м. октомври 2021 г. принудително изпълнение – публична продан на недвижими имоти, собственост на управляваното от този подсъдим търговско дружество „Р. К.“ ****, въззивният съд остави без уважение.

Касае се за действие по принудително изпълнение, насочено върху имущество на търговско дружество, самостоятелен правен субект, различен от физическото лице Н.М..

Отговор на този защитен довод, заявен и поддържан в производства по чл. 270 НПК, подсъдимият и защитата му са получили двукратно в определения на съда, държани в съдебно заседание на 05.07.2021 г. и на 04.11.2011 г., който акт е бил потвърден, по реда на въззивна проверка, инициирана от подсъдимия, с определение от 16.11.2021 г. по внчд № 409/21 г. АСНС.

Доводът за новонастъпили обстоятелства, довели до влошаване на имотното състояние на подс. М., като доказателствено неподкрепен, въззивният съд отхвърли.

Представените в съдебно заседание на 05.07.2021 г. писмени доказателства – допълнително споразумение от 19.02.2021 г. към договор за предоставяне на потребителски кредит от 20.02.2015 г. между ОББ, АД и подс. М., договор за потребителски кредит от 14.05.2020 г. между „М. П. М.“

*** и подс. М., анекс от 23.01.2020 г. към договор за бизнес кредитна линия от 23.08-2019 г. между „П. К.“ **, като кредитор, „Р. К.“ ****, като кредитополучател и подс. М., като солидарен длъжник, договор от 15.06.2020 г. за наем на недвижим имот, със страни „Н.“ ***, представлявано от Л. А. и М. Г. М. са били обсъдени и съобразени от съдебните състави при предходни произнасяния по реда на чл. 270 НПК и не могат успешно да обосноват, към настоящия процесуален момент, промяна на обстоятелствата, мотивираща облекчаване на процесуалната принуда.

При отмерване на размера на обжалваната гаранция съдът обосновано е отчетел особеностите на цялостната престъпна дейтелност, петте на брой престъпления, претендирани за осъществени от този подсъдим и доказателствата срещу него, както и целите по чл. 57 НПК, които в пълен обем и към настоящия процесуален момент, се обезпечават с търпяната мярка за неотклонение.

АСНС преценява за основателни наведените в жалбата на адв. Л., като защитник на подс. П.Б., оплаквания за прекомерност на гаранцията от 800 хиляди лева, изпълнявана спрямо този подсъдим. При решаване на въпроса за пропорционалността на процесуалната принуда въззивната съдебна инстанция взе предвид доказателствата за обективното лично участие на подсъдимия в твърдяното престъпно образувание, периода на действие на мярка за неотклонение от оспорения вид в хода на досъдебното и съдено производство, отчете конституционната забрана да се допускат ограничения на правата на обвиняемия, надхвърлящи необходимото за осъществяване на правосъдието и постанови извод, че преследваните легитимни цели на мерките за неотклонение, разписани в разпоредбата на чл. 57 от НПК, а именно развитие и приключване на наказателното производство в разумен срок, успешно могат да се постигнат и с размер на гаранцията от 400 хиляди лева. Първоинстанционното определение следва да бъде отменено в коментиранията част и вместо това се измени, като се намали от 800 хиляди лева на 400 хиляди лева размера на изпълняваната по отношение на подс. П.Б. мярка за неотклонение „Гаранция в пари“.

Неоснователен е застъпеният в протеста довод за незаонособразност на определението в частта, в която е отменена мярката за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България“, прилагана спрямо подс. Ж.. Безспорно е, че интересите на правосъдието са насочени към гарантиране нормалния ход на съдебното производство и предстоящото съдебно следствие с разпити на голям брой свидетели и вещи лица. Справедливият баланс между интересите на правосъдието и индивидуалните права на лицето, изправено пред правосъдието, изисква наличие на обективни данни, изводими от цялостното поведение на подсъдимия, за съществуваща, към настоящия процесуален момент, реална опасност той да се укрие в чужбина, с цел осуетяване на наказателното преследване, начало на каквито по делото не се установява.

Направеното в становището срещу частния протест оплакване за непроведени на досъдебното производство искания от защитата процесуални действия, за отказ на подс. К. да реши делото със споразумение поради желание да се търси обективната истина, в настоящия стадий на процеса не могат да получат отговор. Господар на досъдебното производство е прокурорът, а процесуално задължение на разследващия орган е да вземе всички мерки за осигуряване на своевременно, законосъобразно и успешно извършване на разследването /чл. 203, ал. 1 НПК/. С преминаване на процеса в неговата централна съдебна фаза, в условията на състезателност и равни процесуални права на страните, съдът, като орган по ръководство и решаване, следва да събере и провери доказателства по искане на страните и по свой почин /чл. 107, ал. 2 НПК/. От съдържанието на съдебния протокол за проведено разпоредително заседание не се установяват заявени от подс. К. и от защитата му искания за събиране на доказателства по реда на чл. 248, ал. 1, т. 7 НПК, с което процесуалната възможност за това не е преклудирана съгласно регламента на чл. 107, ал. 4 НПК.

Водим от всичко изложено до тук АСНС намира, че следва да отмени протоколно определение от 09.12.2021 г. по нохд № 249/21 г. СНС в частта, в която е оставено без уважение искането на защитата за изменение на изпълняваната по отношение на подс. ПЛ. СТ. Б. мярка за неотклонение „Гаранция в пари“ в размер на 800 хиляди лева в друга, по-лека такава и вместо това да измени, като намали от 800 хиляди лева на 400 хиляди лева изпълняваната по отношение на подс. П. С. Б. мярка за неотклонение „Гаранция в пари“. В останалата атакувана част, определението, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 345, ал. 1 НПК, Апелативният специализиран наказателен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯВА протоколно определение от 09.12.2021 г. по нохд № 249/21 г. СНС **В ЧАСТТА**, в която е оставено без уважение искането на защитата за изменение на изпълняваната по отношение на подс. П. С. Б. мярка за неотклонение „Гаранция в пари“ в размер на 800 хиляди лева в друга, по-лека такава и вместо това:

ИЗМЕНЯВА, като **НАМАЛЯВА** от 800 хиляди лева на **400 хиляди лева**, изпълняваната по отношение на подс. П. С. Б. мярка за неотклонение „Гаранция в пари“.

ПОТВЪРЖДАВА определението в останалата му част.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____